

kérdéssé súlyosztotta a miniszterelnök személye és a nemzeti munkapárt ellen indított hajszával, amely azt a kérdést tolta előtérbe és bocsátotta a király elhatározása alá, *továbbra is bizalommal van-e miniszterelnöke, kormánya és a parlamenti többség iránt.* Amikor tehát őfelsége úgy határozott, hogy elfogadja a kormányelnök és miniszter társai ellen fordult Zichy János gróf lemondását, *ezzel egyben bizalmát is kifejezte Lukács László és a kormány iránt.* A kitüntető kegy, amellyel őfelsége a miniszterelnököt fogadta és a bizalom, amely elhatározásában megnyilvánult, a három grófok nagyon is átlátszó állásfoglalásának lesújtó bírálatát és minden koalíciós reménység megdermesztését is tartalmazza.

Előadások az új polgári perrendtartásról. Az új polgári perrendtartásról szóló 1911. évi I. törvénycikk megalkotása óta egyes törvényszékeknek már eddig is megbeszéltek és fejtegették a bírák az új eljárás szabályait. Balogh Jenő dr. igazságügy miniszter most elrendelte, hogy az új polgári perrendtartásról egységesen szervezett előadásokat tartanak, amelyek az új eljárás szabályainak gyakorlati alkalmazását s különösen annak a mai eljárástól eltéréseit tüzetesen megismertessék az ítélőbírákkal és a segédszemélyzettel. Minthogy a polgári perrendtartásnak az 1912. évi LIV. törvénycikk szerint legkésőbb 1914. szeptember 1-én életbe kell lépnie, azt tervezik, hogy ez év őszén és a jövő év elején minden vidéki királyi törvényszék székhelyén az igazságügy miniszter kiküldöttéi egy héten át naponta több óra hosszat fognak előadást tartani oly időben, hogy azon a törvényszékhez tartozó vidéki járásbírók bírái és segédszemélyzete is nagyobb nehézség nélkül részt vehessen. Budapesten szélesebb körben, a minisztériumon kívüli szakférfiak bevonásával hosszabb előadási sorozat van tervben.

Befejezték a közgyűlést.

— A választójogi kérdés. —

(Saját tudósítónktól.) Ma délután négy órakor folytatták s alig félóra alatt befejezték a februári közgyűlést. A tárgysorozat hátralévő pontjai iránt alig tanúsítottak érdeklődést a városatyák, amint hogy a választójogi kérdésben tett tanácsi előterjesztésen kívül különösebb érdekességű ügy nem is fordult elő. A padsorok még gyérebbek voltak, mint tegnap s egyetlen fölszólalás nem történt. A közgyűlés lefolyásáról alább számolunk be:

Elnök: Gaál Endre dr. kulturtanácsos, jegyzők: Taschler Endre főjegyző és Rack Lipót aljegyző.

Az ülés megnyitása után felolvassák a tegnapi ülés jegyzőkönyvét, amelyet hozzászólás nélkül tudomásul vesznek.

Ezután a közgyűlés a napirend tárgyalására tér át. Magyar Károly városi gépész, Debreczeni Károly vámpénztári ellenőrt és Szalai János lovasrendőrt saját kérelmükre a közgyűlés nyugdíjazta.

A polgármesteri előterjesztések után a választójogi kérdés került szóba. Taschler Endre főjegyző referált a tárgyról. Elmondta, hogy az általános választói jog kérdésével a közgyűlés már 1907-ben és 1910-ben is foglalkozott részint Balassa Armin dr. és Szivessy Lehel dr. indítványa folytán, részint pedig a városhoz érkezett köriratokkal kapcsolatban. De érdemleges határozatot nem hozott, mert éppen akkor kormányelnöki nyilatkozat jelent meg, amely a választójogi törvényjavaslatnak igen rövid időn belül a képviselőházhoz való benyújtását ígérte. Utasította azonban a közgyűlés a tanácsot, hogy kísérelje figyelemmel a választói jog ügyét és annak idején érdemleges javaslattal lépjen a közgyűlés elé. Ennek most elérkezett az ideje. Kassa város és Kisküküllő vármegye törvényhatóságai köriratban megküldték a városnak azokat a módosításokat, amelyek szerintük a választójogi törvénytervezeten szükségesek s amelyeknek a keresztülvitele érdekében fölrítot intéztek a

kormányhoz, hasonló akcióra szólítván föl Szegedet.

A jogügyi bizottság foglalkozott a köriratok kapcsán a választójogi javaslattal s a jogügyi bizottság egyöntetű véleménye alapján a tanács — mondotta az előadó — a következő módosításokat terjeszti a közgyűlés elé.

Három irányban volt észrevétele a jogügyi bizottságnak a választójogi javaslat ellen: 1. a választók száma tekintetében; 2. a magyarság fölényének biztosítását kívánta nagyobb mértékben és 3. a választási eljárás tulságosan szövevényes és bonyolult volta miatt emelt kifogásokat. A kormányhoz terjesztendő fölrítatban tehát kérni fogja:

1. a 30 éves korhatár leszállítását;
2. a magyar irni-olvasni tudás minden egyéb föltétel nélkül való érvényesítését, de nem szükséges a magyar irni-olvasni tudás, ha bizonyos föltételeknek megfelel a választó. (Például: vagyoni cenzus.)

3. a választási eljárás egyszerűsítése és a választási elnök jogkörének korlátozása;

végül 4. mondja ki a közgyűlés, hogy a törvényhatósági joggal felruházott városokban a titkos szavazás érvényesítését kívánja.

A közgyűlés a tanács előterjesztését helyesléssel elfogadta. Ezután Gaál Endre dr. elnök a közgyűlést berekesztette.

Miniszterbucszás. Zichy János gróf volt kultuszminiszter ma délelőtt megjelent a kultuszminisztériumban, ahol rendkívül sokan látogatták meg. A miniszter a délelőtt folyamán fogadta az államtitkárokat és a referenseket is. Zichy János gróf bucsuzásának és Jankovich Béla hivatalbalépésének időpontját még nem állapították meg.

Olaszország fegyverkezése. Rómából jelentik: Az olasz kormány legközelebb katonai javaslatot fog a kamara elé terjesztetni, amelyben igen jelentékeny hitelt fog kérni a végből, hogy a francia és a német hadsereg mintájára az olasz hadsereg létszámát is jelentékenyen fölemelhesse. Spingardi hadügyminiszter a pártok vezéreit már értesítette erről a tervéről.

ban, akit tavaszkor látott utoljára, amikor anyjával a szanatóriumban meglátogatták... Helén megborzadt... Három fűszálat szakított ki a száraz nyári földből... A fűszálakat rágtá, majd egy bogarat látott a földön mászni és börczadva tépte ki foga közül a fűszálakat... Most felkönyökölt, újra a bokáját nézte, lassan lehajolt hozzá és kíváncsian az essébe ötlött, hogy meg tudná-e csókolni a bokáját, mint ahogyan a kis gyermekék tudják ezt... A felső testét erősen lehajította, de azután felé uton megállt és csak a kezével simogatta meg a bokáját, kétszer egymásután... Azután visszahanyatlott a fölébe.

— Huszonhárom esztendő vagyok — jutott most vad erővel az eszébe.

Majd, mint aki fél, hogy a saját gondolatát meghallották, aggódva nézett jobbra, ahol Sándor még mindig a fölében hevert és aludt... Sándor huszonhat éves volt, a vilátlajdonosnak a fia, akinél most Helén lakott, két éve orvos és Helén eddig nem törődött vele. Most erősen ránézett a fiu fejére, amelyen a haj a nagy napfénytől szinte aranyárgán csillogott. Helénnek hirtelen kedve lett volna, hogy a fiu aranyhajából levágjon egy fürtöt.

Sebesen lerugta a piciny cipőjét és csak úgy a selyem harisnyájában lépdelt végig a száraz fű között a tennisz-pályáig. Ott halkán kinyitotta a hálós kerítésbe illesztett kis ajtót és a varrószerzőmárból, amit még ma délelőtt ott hagyott, kivette a kis acélollóját. Azután visszatért, nesztelenül és a fiu mellé térdelt. A balkezevel a földre könyökölt, a jobbkezeben az ollót tartotta. Már kikereste a fejcsúcán a legszökebb hajcsomót, amit le fog vágni.

— Mit fog gondolni, ha fölébred? — ez

jutott most Helén eszébe. — Még azt fogja hinni, hogy... Oh, de nem... Tudja, hogy ostobának tartom, legfeljebb arról lehetne szó, hogy férjhez menjek hozzá, de hiszen csak huszonhat éves, nincs praxsisa, ez ostobaság... És aztán egyáltalán fogja-e tudni, hogy én voltam... Rám fog gondolni, vagy inkább a cselédekre, akikkel éjszaka kertben sétál.

(Helén a multkoriban éjszaka, az ágyában fekvé a nyitott ablakon át hallotta, a mint Sándor doktor a cselédekkel a kertben vihog.)

— Talán inkább is ő rájuk gondol, mint rám... És ha nem rám gondol, mit törődöm azzal. Eddig sem törődtem vele és most sem venném észre, ha a nap nem éppen az ő fejére sütne aranyosan... Mit bánom azt, hogy ő kire gondol, kivel álmodik...

Helén most egészen lekuporodott a földre. Lefeküdt a fölébe, mint valami pamlagra. Háttal föléfel feküdt, a cipőtelen két lábát térdben fölfele hajította, elől az állát két tenyerével alátámasztotta. Az olló mellette hevert a fölében.

— De azért kivel álmodhatik?... Azt mondják, hogy bizonyos illatok bizonyos személyekre emlékeztetik az alvó embert. Vajon megismer-e az illatomról.

És helén a parfümös zsebkendőjét az alvó Sándor nyitott szája fölé, az orra elé tartotta. Az meg sem mozdult.

— Talán most rólam álmodik?... De ez nem biztos... Meg fogom tőle kérdezni, de akkor letagadja... Mást kell tennem.

Helén egy percig gondolkodott. Azután még közelebb csuszott a fiuhoz. A parfümös zsebkendőjét most már az arcára, a szájára, az orrára.

— Vajon fölébred a lehetemtől, vajon fölébred tőlem, a közelségemtől?

Előbb kíváncsian, majd maga is nehéz lélekzetet véve, utóbb vad erővel a fiura futta az ő meleg, nyári, huszonhárom esztendő, leányi lehetét. A lehetét, ami belülről jött, ő belőle. Öt percig csinálta ezt az értelmetlen játékot, Sándor meg sem mozdult.

Helén homloka biborvörös lett az agyába toluló vértől. Egy szó sem jutott az eszébe, még az sem, ami keblét dühösen fordulta, még ez a szó sem, hogy: gyalázatos... Az ollóhoz kapott Helén. A fiu aranyos hajára nézett, majd megvetően biggyesztette az ajkát. Azután a balkezevel megfogta a Sándor doktor fehér flanel nyári kabátját, a jobbkeze mutató és hüvelykujját az olló két fülébe illesztette és haragos erővel (közben a saját ajkát véresre harapta) irtózatossan összeszabdalta a kabát flanel szövétjét. A ruhadarab már csupa rongy volt, a kis acélolló hangos kárörömmel nyiszogott, Sándor még sem ébredt föl. Helén végül a meggyalázott kabátból tenyérnyi szövétet teljesen kitépett, a kezében összegyűrte, a cipőjét fölhuzta, az ollót zsebredugta és a csunya zsákmányával megszökött.

Eleinte a szobájába akarta vinni a fehér flanel-darabot, de utközben elébe került Jimmy, a kis fekete selymes szőrű macskája. Az állatnak dobta oda a flanelszövet darabot, amely most olyan volt, mint egy rutul elvesztett zászló utolsó tépett foszlánya. A macska, mint a kis gyermek, megörült a játékszernek és apró fogával szétrágta, éles körmeivel szálakra hasította a szövétet, ami pár perccel azelőtt még ép volt, egész és úgy, olyan szervesen tartozott az alvó Sándor doktor kabátjához, mint a kéz, az orr vagy a fül az egészséges ember testéhez.